

DOORNBURGH NU KLOOSTER

In de hoge, prachtige beschilderde zalen van het eeuwenoude landgoed Doornburgh aan de Vecht is géén museum meer gevestigd. Het wordt een klooster. En het grote koetshuis en de garage worden thans hoger opgetrokken om hierin het onderwijsinstituut „Maria Immaculata” onder te brengen. Aldus het Nieuw Utr. Dagblad van 4 september 1957, waar wij verder lezen: Door deze vestiging is een van de laatste buitenplaatsen aan de Vecht, die nog door particulieren bewoond werden (al was er dan ook een museum van gemaakt), door een instelling betrokken. De vorige eigenaar, de heer J. P. van Voorst van Beest, die het statige landgoed sedert 1912 bewoonde, heeft zich te Baarn gevestigd. Hij heeft een groot deel van de kostbare inboedel meegenomen of verkocht.

„Doornburgh”, dat gesticht is door de Utrechtse Domheer Van Son en dat in 1721 opnieuw is opgetrokken, is nu grotendeels bestemd voor slotklooster.

Het vrij uitgestrekte park, dat nog op dezelfde wijze is aangelegd, zoals de bekende Haarlemse architect J. D. Zocher (1790—1870) het ontwierp, is deels voor de leerlingen van het instituut bestemd en deels voor de zusters. Het smeedijzeren toegangshek aan de Vechtzijde (begin 18e eeuw), dat een zekere faam verworven heeft, zal gesloten blijven, zodat het huis uitsluitend van de zijde van de Diependaalsedijk toegankelijk zal zijn.

HOE HET WILLINKSPARK ONTSTOND

Aan de Stichtse Courant van 13 september 1957 wordt het onderstaande artikeltje ontleend:

Dat was nog eens een raadsvergadering met groot nieuws, die op 12 september 1887 gehouden werd in Driebergen! Vrij van rechten en kosten kreeg Driebergen als op een presenteerblaadje aangeboden een prachtig park, toen „Beerschoten” gebeten, plus nog het aardig sommetje van f 30.000 (destijds een enorm geschenk) uit de rente waarvan kosten en onderhoud van het park konden worden bestreden.

„Met grote dankbaarheid en erkentelijkheid werd door de raad dit legaat aanvaard”, vermeldt de notulist van zeventig jaar geleden. Dat lijkt heel logisch, maar het ging wel eens anders. Veertien jaar later moest een lid van de Rijsenburgse raad al zijn mededelachtbaren stuk voor stuk gaan overtuigen van het voordeel, dat er schuilde in het aanbod van de weduwe Diederichs om de Rijsenburgse bossen aan die gemeente ten geschenke te geven. En zulke onoirbare taal als er toen in de Rijsenburgse raad is gebezigd zal wel zelden of nooit meer in zo'n achtenswaardig college gebezigd zijn. De Driebergse raadsleden waren echter kennelijk wijzer en haptten graag toe. Het park Beerschoten was gesticht door de heer Van Kol en werd tot 10 juli 1887, de datum waarop hij overleed, bewoond door de heer A. J. Willink, een Amsterdams bankier, die zoals vele anderen des zomers in het Sticht placht te vertoeven en daar een buitenplaats bezat. Deze was vijftientig hectare groot en door de bekendste tuinarchitecten van die dagen aangelegd.

De heren raadsleden waren dus om begrijpelijke redenen blij met het geschenk. Terecht echter merkte een van hen op, dat de naam „Beerschoten” eigenlijk verwarrend werkte, omdat er in De Bilt een buitenplaats van dezelfde naam was. Het idee om voortaan dan over het „Willinkspark” te spreken en het geheel voluit „Beerschoten-Willinkshof” te noemen vond dan ook dadelijk bijval.

Het testament, waarin de schenking was vastgelegd, bleek een paar eigenaardige bepalingen te bevatten. De eerste was, dat het huis, een overigens architectonisch bezien weinig opvallend gebouw, moest worden afgebroken. Dit schijnt al een heel wonderlijke voorwaarde te zijn, want van bouwvalligheid kon niet gesproken worden. Men vermoedt evenwel, dat hier iets anders achter heeft gezeten. Toentertijd stond namelijk tegenover „Beerschoten” een gebouw, dat als hotel dienst deed. Nu bestond er blijkbaar een servituut, waarin bepaald was, dat er aan de zijde van „Beerschoten” slechts een gebouw van één verdieping hoog mocht komen, maar dat als de buitenplaats op de een of andere wijze voor